

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **T. M.**, t.č. pobytem: ..., proti žalovanému: **Policie České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorát cizinecké policie letiště Praha Ruzyně, Aviatická 1050/16, Praha 6, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.2.2011, č.j. CPR-330-11/PR-2011-004112,

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou prostřednictvím žalovaného správního orgánu se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný rozhodl dle ust. § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. V souladu s ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. byla doba trvání zajištění stanovena na 180 dnů.

V odůvodnění žalovaný uvedl, že podle ust. § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o

správním vyhoštění, cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění, cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo je cizinec evidován v informačním systému smluvních států. Doba trvání zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění.

Při rozhodování o zajištění za účelem správního vyhoštění vycházel správní orgán ze zjištění, že žalobce byl z území Velké Británie transferován zpět na území České republiky dne 4.2.2011, neboť v České republice žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany. Do České republiky žalobce poprvé přicestoval dne 7.5.2009 z Bejrútu přes hraniční přechod Praha Ruzyně. Policistům se pak žalobce prokázal cestovním dokladem MYS č. A 18883698, znějícím na jméno V. G., st. přísl. MYS. V cestovním dokladu žalobce neměl uděleno žádné vízum, které by jej opravňovalo k pobytu na území České republiky. Z odborného posouzení cestovního dokladu žalobce vyplynulo, že doklad obsahuje neoprávněně provedené změny. Se žalobcem bylo dne 7.5.2009 zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky a téhož dne bylo žalobci rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie Praha, Inspektorátem cizinecké policie letiště Praha Ruzyně uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2., písm. c) bodu 1., 2. zákona č. 326/1999 Sb. Během správního řízení požádal žalobce o mezinárodní ochranu v České republice. Azyl žalobci udělen nebyl a řízení, které bylo vedeno krajským soudem pod sp. zn. 46 Az 37/2009 bylo zastaveno. Žalovaný rovněž uvedl, že žalobce dne 9.9.2009 svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí.

Dne 4.2.2011 byl se žalobcem sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení podle § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., ve kterém žalobce uvedl, že z území České republiky vycestoval v měsíci říjnu roku 2009 bez cestovního dokladu a víza. V cestovním dokladu neměl žalobce uděleno žádné vízum a rovněž bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje ani finančními prostředky.

Žalovaný dále uvedl, že lustracemi v evidencích policie bylo zjištěno, že vízum, které by žalobce opravňovalo ke vstupu nebo pobytu na území smluvních států (schengenského prostoru), nebo platné oprávnění k pobytu, žalobci nikdy nebylo uděleno.

Podle žalovaného v případě žalobce je dán důvod pro zajištění za účelem správního vyhoštění podle ust. § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu obavy maření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 7.5.2009, č.j. CPR-1853-13/PŘ-2009-004112, neboť žalobce svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a následně vycestoval z území České republiky a neoprávněně, tj. bez cestovního dokladu a víza nebo platného oprávnění k pobytu vstoupil na území smluvních států. Žalovaný má tedy za to, že žalobce činil a hodlá činit úkony, které by zabránily tomu, aby byl vrácen na území své vlasti, a proto je zde obava, že bude žalobce ztěžovat výkon rozhodnutí.

Žalovaný rovněž uvedl, že má za to, že vzhledem k uvedenému nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123 zákona č. 326/1999 Sb., neboť by bylo neúčinné.

Proti uvedenému rozhodnutí směřuje podaná žaloba, v níž žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalovaný v předchozím řízení porušil § 2 odst. 2, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., § 124 zákona č. 326/1999 Sb., čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobce zákon k zajištění cizince za tímto účelem stanoví více kumulativních podmínek, jejichž splnění musí správní orgán v řízení, resp. rozhodnutí doložit v souladu se správním řádem. Nicméně napadené rozhodnutí rekapituluje pobyt žalobce na území a dokládá podmínku prvou, sice, že žalobce má platné rozhodnutí o správním vyhoštění. Zbýlé podmínky § 124 zákona č. 326/1999 Sb. dle názoru žalobce odůvodněny ani naplněny nebyly.

Žalobce rovněž uvedl, že vedle platného rozhodnutí o správním vyhoštění (případně zahájeného řízení o něm) je nutné navíc v řízení prokázat (a v rozhodnutí následně odůvodnit v souladu se správním řádem), že nepostačuje uložení opatření za účelem vycestování (§ 123b a 123c zákona č. 326/1999 Sb. a (kumulativně) je dána jedna z taxativně vymezených posledních podmínek v písmenech a) až e) § 124 zákona č. 326/1999 Sb. Žalobce má za to, že v daném případě žalovaný neprokázal, resp. neodůvodnil (řádně) ani jedno. Podle žalobce se pak žalovaný k podmínce uložení opatření za účelem vycestování vyjádřil, ale žalobce je přesvědčen, že tato skutečnost není dostatečně v rozhodnutí odůvodněna a ani závěr není postaven na skutkových zjištěních. Žalobce v době vydání rozhodnutí nepobýval na území České republiky nelegálně, byl transferován zcela v souladu s tzv. Dublinským nařízením zpět do České republiky, která jej také převzala. Následně také požádal o dobrovolný návrat na Srí Lanku. Za daných okolností byl žalovaný povinen se pokusit uplatnit opatření za účelem vycestování. Podle žalobce je těžko důvodné se domnívat, že se bude vyhýbat návratu za situace, kdy sám požádal o návrat dobrovolný.

Za nepřezkoumatelný a nezákonný pak žalobce označil druhou část výroku, podle které byla doba trvání zajištění stanovena na 180 dní. Podle žalobce uvedené odůvodnění, že samotná realizace správního vyhoštění podléhá zdlouhavému administrativnímu řízení, je obecným tvrzením a nijak neodůvodňuje v jeho případě stanovení zákonem daného maxima doby zajištění.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval všechna zjištění, která byla v dané věci učiněna a k námitkám žalobce uvedeným v jeho žalobě uvedl, že ze strany správního orgánu nedošlo k žádnému pochybení. Správní orgán má za to, že u žalobce byly nepochybně naplněny podmínky zajištění podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., neboť je na místě důvodná obava, že by správní vyhoštění nebylo možné dokončit a zajistit vykonatelnost meritorního rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce byl zajištěn dle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb.

Podle ust. § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud

a) je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek,

b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění,

c) cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění,

d) cizinec závažným způsobem porušil povinnost uloženou mu rozhodnutím o uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, nebo

e) je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Zajištění cizince je zásahem do práva na osobní svobodu každého jednotlivce zaručeného čl. 8 Listiny základních práv a svobod, jakož i mezinárodními smlouvami o lidských právech, jimiž je Česká republika vázána a jež jsou součástí jejího ústavního pořádku.

Z ustanovení § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. plyne, že k zajištění cizince, a tedy omezení jeho osobní svobody, musí být splněny kumulativně v něm stanovené podmínky, jednou z nich je zahájení řízení o správním vyhoštění cizince anebo již pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění (v daném případě rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, Inspektorátu cizinecké policie letiště Praha Ruzyně ze dne 7.5.2009 č.j. CPR-1853-13 PŘ-2009-004112, jímž bylo žalobci v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) bodu 2., písm. c) bodu 1., 2. zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění a stanovena doba na 4 roky, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky), které je nutnou, nikoli však postačující podmínkou pro jeho zajištění. Nezbytnou podmínkou zajištění cizince je dle ust. § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. také naplnění některého z důvodů uvedených pod písm. a) až e) tohoto ustanovení, v daném případě, jak žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění /písm. b)/. Je zřejmé, že zákonodárce měl na mysli závažné jednání, jehož se cizinec v minulosti dopustil a v jehož pokračování má být zajištěním zabráněno.

Podle ust. § 123b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území.

Podle § 123b odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje.

Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území je mírnějším donucovacím opatřením, než zajištění cizince, které může správní orgán uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. Pokud nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování a pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění (§ 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb.), je policie oprávněna cizince zajistit. Je tedy na uvážení policie, jako správního orgánu, aby konkrétní věc posoudila a zvolila adekvátní prostředek, jímž zajistí realizaci správního vyhoštění cizince. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území (tak jak jsou uvedena v ust. § 123b

zákona č.326/1999 Sb.), tedy mírnější prostředek, nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince.

Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl všechna skutková zjištění, která jsou doložena ve správním spise a která žalobce nikterak nezpochybňuje. Ve své úvaze, proč přistoupil k zajištění žalobce, správní orgán uvedl, že spatřuje nebezpečí v tom, že by žalobce mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť poté, co podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, ještě v průběhu uvedeného řízení svévolně opustil Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí a následně vycestoval z území České republiky a neoprávněně, tj. bez cestovního dokladu a víza nebo platného oprávnění k pobytu vstoupil na území smluvních států. Při pobytu bez cestovního dokladu a víza nebo platného oprávnění k pobytu byl na území Velké Británie repatriován na území České republiky. Dále spatřuje správní orgán nebezpečí v tom, že žalobce činil a mohl by opětovně činit úkony, které by zabránily tomu, aby byl navrácen na území své vlasti, a proto je dle jeho názoru i obava, že bude žalobce ztěžovat výkon rozhodnutí. Správní orgán při zjištění důvodné obavy vycházel z jednání žalobce. Má za to, že pokud již v minulosti žalobce zabránil návratu do vlasti, potom lze důvodně očekávat, že své jednání žalobce bude opakovat, když mu k tomu budou poskytnuty podmínky. Podle žalovaného je tedy zajištění zcela přiměřené účelu a cílu vyhoštění i zajištění samotného a zjištěné skutečnosti jsou dostatečné pro přijetí závěru o důvodné obavě z maření výkonu rozhodnutí. Žalovaný rovněž zjistil, že žalobce je evidován v evidenci nežádoucích osob a taktéž je zařazen do informačního systému smluvních států.

Popsaný skutkový stav, který je doložen ve správním spise a který žalobce nezpochybňuje, dle názoru soudu dostatečně odůvodňuje závěry žalovaného, že je dáno nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce v průběhu správního řízení do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení, který s ním byl sepsán dne 4.2.2011, na dotaz, zda má zajištěno na území České republiky nějaké ubytování, odpověděl, že nemá. Na otázku, kde se bude nyní zdržovat, odpověděl žalobce, že neví. Zda má prostředky na složení finanční záruky ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním, odpověděl, že nemá, rovněž sdělil, že nemá nikoho, kdo by mohl tuto částku složit. Na dotaz, zda má v České republice nějaké příbuzné nebo osoby blízké, uvedl, že nemá. Z vyjádření žalobce, jako účastníka správního řízení, tak bylo zcela zřejmé, že žalobce nemá finanční prostředky k dalšímu pobytu a vycestování z území České republiky a že ani neví, kde se bude zdržovat. Za těchto okolností použití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území, tak jak jsou tato opatření stanovena v § 123b odst. 1 písm. a), b) zákona č. 326/1999 Sb., nebylo možné, neboť žalobce neměl žádnou adresu v České republice a neměl ani žádné finanční prostředky. Protokol o vyjádření žalobce, jako účastníka správního řízení byl sepsán za přítomnosti tlumočníka, žalobce svým podpisem obsah protokolu potvrdil, nežádal jakékoliv změny ani doplnění.

Soud má tedy za to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že žalovaným popsané důvody, v nichž spatřuje nebezpečí, že by žalobce mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, jsou zcela adekvátní institutu zajištění a že zvláštní opatření

za účelem vycestování cizince stanovená v § 123b zákona č. 326/1999 Sb., by v daném případě byla nedostatečná a neúčinná.

Tvrdí-li žalobce v podané žalobě, že následně požádal o dobrovolný návrat na Srí Lanku, soud v rámci přezkumu rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, jak byl dán v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k obsahu spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise, a z něhož vyplývá, že v daném případě nebyly podmínky pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování cizince, ale byly dány důvody pro zajištění žalobce.

Pokud pak jde o dobu trvání zajištění, která byla stanovena na 180 dní, tu správní orgán dle názoru soudu dostatečně odůvodnil složitostí přípravy výkonu správního vyhoštění, když zohledněna byla zejména skutečnost, že žalobce během vstupu a pobytu na území České republiky nikdy nedisponoval platným cestovním dokladem ani jiným dokladem totožnosti, přičemž správní orgán vycházel rovněž ze zkušeností z minulých případů, kdy ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu Zastupitelským úřadem Srílanské demokratické socialistické republiky podléhá zvláštním administrativním podmínkám a je velice zdlouhavé.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn v § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 22. března 2011

JUDr. Slavomír Novák , v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová